

“บัตรเครดิตอายุความ 2 ปี”

โดย นายสุรชัย สุวรรณแสน

ตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในลักษณะ 6 ว่าด้วย เรื่องอายุความ กำหนดว่าสิทธิเรียกร้องใดๆ ถ้ามิได้ใช้บังคับภายในระยะเวลาที่กำหนด สิทธิเรียกร้องนั้นเป็นอันขาดอายุความ สิทธิเรียกร้องที่ขาดอายุความ ลูกหนี้มีสิทธิที่จะปฏิเสธการชำระหนี้ตามสิทธิเรียกร้องนั้นได้ ทั้งนี้ อายุความให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ เป็นต้นไป

ดังนั้น หากท่านเป็นเจ้าของหนี้จะเป็นโจทก์ฟ้องลูกหนี้เป็นจำเลยในทางแพ่ง ท่านจะต้องฟ้องร้องลูกหนี้ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด แต่ถ้าหากฟ้องเกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดแล้วละก็ ท่านก็สามารถฟ้องได้เหมือนกัน แต่ลูกหนี้หรือจำเลยมีสิทธิยกข้อต่อสู้เรื่องอายุความขึ้นมาปฏิเสธการชำระหนี้ได้ อย่างไรก็ตามกฎหมายยังกำหนดว่า หากลูกหนี้หรือจำเลยมิได้ยกข้อต่อสู้เรื่องอายุความขึ้นมาเป็นข้อต่อสู้แล้วละก็ ศาลก็จะอ้างเอาเรื่องอายุความมาเป็นเหตุยกฟ้องของเจ้าหนี้หรือโจทก์ไม่ได้ ผู้เขียนจึงขอแนะนำท่านว่า หากท่านจะฟ้องร้องลูกหนี้ของท่านเป็นคดีต่อศาลแล้วละก็ ท่านควรฟ้องร้องภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

กฎหมายกำหนดอายุความไว้อย่างไร

อายุความนั้น ถ้าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายอื่นมิได้บัญญัติไว้ โดยเฉพาะ ให้มีกำหนด 10 ปี

สิทธิเรียกร้องของรัฐ (มาตรา 193/31)

- รัฐจะเรียกเอาค่าภาษีอากร ให้มีกำหนดอายุความ 10 ปี
- รัฐจะเรียกเอาหนี้เป็นอย่างอื่น ให้บังคับตามบทบัญญัติที่กฎหมายกำหนด

สิทธิเรียกร้องตามคำพิพากษา (มาตรา 193/32)

สิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นโดยคำพิพากษาศาลถึงที่สุดหรือโดยสัญญาประนีประนอมยอมความ ให้มีกำหนดอายุความ 10 ปี ทั้งนี้ ไม่ว่าสิทธิเรียกร้องเดิมจะมีกำหนดอายุความเท่าใด

สิทธิเรียกร้องที่มีกำหนดอายุความ 5 ปี (มาตรา 193/33)

- ดอกเบี้ยค้ำชำระ
- เงินที่ต้องชำระเพื่อผ่อนทอนคืนเป็นงวด ๆ
- ค่าเช่าทรัพย์สินค้ำชำระ เว้นแต่ค่าเช่าสังหาริมทรัพย์ ตามมาตรา 193/34 (6)

(ผู้ประกอบการกิจการให้เช่าสังหาริมทรัพย์ มีอายุความ 2 ปี)

(4) เงินค้ำจ่าย คือ เงินเดือน เงินปี เงินบำนาญ ค่าอุปการะเลี้ยงดู และเงินอื่นๆ
ในลักษณะทำนองเดียวกับที่มีการกำหนดจ่ายเป็นระยะเวลา

(5) สิทธิเรียกร้องตาม มาตรา 193/34 (1) (2) และ (5) ที่ไม่อยู่ในบังคับอายุความ 2 ปี

สิทธิเรียกร้องที่มีกำหนดอายุความ 2 ปี (มาตรา 193/34)

(1) ผู้ประกอบการค้าหรืออุตสาหกรรม ผู้ประกอบการหัตถกรรม ผู้ประกอบ
ศิลปอุตสาหกรรมหรือ ช่างฝีมือ เรียกเอาค่าของที่ได้ส่งมอบ ค่าการงานที่ได้ทำหรือค่าดูแลกิจการ
ของผู้อื่นรวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป เว้นแต่เป็นการที่ได้ทำเพื่อกิจการของฝ่ายลูกหนี้นั่นเอง

(2) ผู้ประกอบการเกษตรกรรมหรือการป่าไม้ เรียกเอาค่าของที่ได้ส่งมอบอันเป็นผลิต
ทางเกษตรหรือป่าไม้ เฉพาะที่ใช้สอยในบ้านเรือนของฝ่ายลูกหนี้นั่นเอง

(3) ผู้ขนส่งคนโดยสารหรือสิ่งของหรือผู้รับส่งข่าวสาร เรียกเอาค่าโดยสาร ค่าระวาง ค่าเช่า
ค่าธรรมเนียม รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป

(4) ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและหอพัก ผู้ประกอบการธุรกิจในการจำหน่ายอาหาร และเครื่องดื่ม
หรือผู้ประกอบการธุรกิจสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการเรียกเอาค่าที่พัก อาหาร หรือเครื่องดื่ม
ค่าบริการ หรือค่าการงานที่ได้ทำให้แก่ผู้มาพักหรือใช้บริการ รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป

(5) ผู้ขายสลากกินแบ่ง สลากกินรวบ หรือสลากที่คล้ายคลึงกัน เรียกเอาค่าขายสลาก เว้นแต่
เป็นการขายเพื่อการขายต่อ

(6) ผู้ประกอบการธุรกิจในการให้เช่าสังหาริมทรัพย์ เรียกเอาค่าเช่า

(7) บุคคลซึ่งมิได้เข้าอยู่ในประเภทที่ระบุไว้ใน (1) แต่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจในการดูแลกิจการของ
ผู้อื่นหรือรับทำการงานต่าง ๆ เรียกเอาสินจ้างอันจะพึงได้รับในการนั้น รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป

(8) ลูกจ้างซึ่งรับใช้การงานส่วนบุคคล เรียกเอาค่าจ้างหรือสินจ้างหรือสินจ้างอย่างอื่นเพื่อการ
งานที่ทำ รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป หรือนายจ้างเรียกเอาคืนซึ่งเงินเช่นว่านั้นที่ตนได้จ่ายล่วงหน้าไป

(9) ลูกจ้างไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว หรือลูกจ้างรายวันรวมทั้งผู้ฝึกหัดงานเรียก
เอาค่าจ้างหรือสินจ้างอย่างอื่น รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป หรือนายจ้างเรียกเอาคืนซึ่งเงินเช่นว่านั้นที่
ตนได้จ่ายล่วงหน้าไป

(10) ครูสอนผู้ฝึกหัดงาน เรียกเอาค่าฝึกสอนและค่าใช้จ่ายอย่างอื่น ตามที่ได้ตกลงกันได้
รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป

(11) เจ้าของสถานศึกษาหรือสถานพยาบาล เรียกเอาค่าธรรมเนียมการเรียนหรือ
ค่าธรรมเนียมอื่น ๆ หรือค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายอย่างอื่น รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป

(12) ผู้รับคนไว้เพื่อการบำรุงเลี้ยงดูหรือฝึกสอน เรียกเอาค่าการงานที่ทำให้ รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป

(13) ผู้รับเลี้ยงหรือฝึกสอนสัตว์ เรียกเอาค่าการงานที่ทำให้ รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป

(14) ครูหรืออาจารย์ เรียกเอาค่าสอน

(15) ผู้ประกอบการวิชาชีพเวชกรรม ทันตกรรม การพยาบาล การผดุงครรภ์ ผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ หรือผู้ประกอบการโรคศิลปะสาขาอื่น เรียกเอาค่าการงานที่ทำให้รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป

(16) หนายความหรือผู้ประกอบการวิชาชีพทางกฎหมาย รวมทั้งพยาน ผู้เชี่ยวชาญ เรียกเอาค่าการงานที่ทำให้ รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป หรือคู่ความเรียกเอาคืนซึ่งเงินเช่นนั้นที่ตนได้จ่ายล่วงหน้าไป

(17) ผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรม สถาปัตยกรรม ผู้สอบบัญชี หรือผู้ประกอบการวิชาชีพอิสระอื่น เรียกเอาค่าการงานที่ทำให้ รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป หรือผู้ว่าจ้างให้ประกอบการงานดังกล่าว เรียกเอาคืนซึ่งเงินเช่นนั้นที่ตนได้จ่ายล่วงหน้าไป

มีผู้สงสัยว่า บัตรเครดิตมีอายุความฟ้องร้องภายในกำหนดระยะเวลาเท่าใดนั้น ก่อนอื่นผู้เขียนขอเรียนชี้แจงว่า บัตรเครดิตเป็นบัตรที่ธนาคารหรือบริษัทออกให้แก่สมาชิกหรือลูกค้าของธนาคารหรือบริษัท เพื่อให้สมาชิกหรือลูกค้าสามารถนำบัตรไปซื้อสินค้าหรือชำระราคาสินค้าจากร้านค้าที่ตกลงรับบัตรนั้น ๆ โดยสมาชิกไม่ต้องชำระราคาสินค้าเป็นเงินสด แต่การชำระราคาสินค้าบางร้านค้ายังบวกเปอร์เซ็นต์เอากับสมาชิกเพิ่มขึ้นอีก 1 % - 5 % ก็แล้วแต่ชนิดของบัตร โดยอ้างว่าบริษัทผู้ออกบัตรหรือธนาคารเรียกเก็บ เลยต้องมาเรียกเก็บเอาจากลูกค้าอีกต่อหนึ่ง นอกจากนั้นสมาชิกหรือลูกค้ายังสามารถนำบัตรไปถอนเงินสดจากบัญชีของธนาคารหรือของบริษัทผู้ออกบัตรที่ธนาคารโดยผ่านเครื่องถอนเงินอัตโนมัติ ธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตรก็จะมีภาระเงินให้แก่ร้านค้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ของสมาชิกหรือลูกค้าไปก่อน คือทอดรองจ่ายไปก่อนนั่นเอง เมื่อผู้ออกบัตรทอดรองจ่ายไปเท่าใดก็จะมาเรียกเก็บจากสมาชิกหรือลูกค้าอีกต่อหนึ่ง พร้อมทั้งดอกเบี้ยหรือค่าปรับ หากไม่มีการชำระหนี้ภายในกำหนดเวลาที่ให้ชำระ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นอัตราที่สูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดในเรื่องกู้ยืมเงินเสียอีก โดยเฉพาะบัตรเครดิตต่างชาติบางท่านใช้จนเพลิน ปัจจุบันก็ยังจ่ายเงินให้กับเจ้าของผู้ออกบัตรอยู่ก็ยังไม่หมดสักทีทั้งดอกเบี้ยทั้งค่าปรับ บริษัทเจ้าของผู้ออกบัตรเก็บกันจนเพลินดอกทบต้นทบดอก คำนวณเท่าไรก็คำนวณไม่ถูกสักที บางคนคิดว่าจ่ายไปครบถ้วนแล้ว เพราะเจ้าหน้าที่บริษัทหายไปเป็นเวลานานไม่มาเก็บเงินเลย อยู่ดี ๆ ก็มีหนังสือทวงถามจากหนายความของบริษัทผู้ออกบัตรแจ้งมาว่าท่านยังไม่ใช้หนี้บัตรเครดิตอยู่เท่านี้เท่านี้...ก็ตกใจเป็นธรรมดา? ..ก็เลยสงสัยว่า อายุความฟ้องร้องเรื่องบัตรเครดิต กฎหมายกำหนดไว้เท่าใดกันแน่ ผู้เขียน

ขอชี้แจงว่า หลักการของบัตรเครดิตเป็นการที่บริษัทผู้ออกบัตรได้ชำระเงินแก่เจ้าหน้าที่ของสมาชิกแทนสมาชิกไปก่อนแล้วเรียกเก็บเงินจากสมาชิกภายหลัง เป็นการเรียกเอาค่าที่บริษัทผู้ออกบัตรได้ออกเงินทดรองไป จึงมีอายุความในการฟ้องร้อง 2 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 หรือ (มาตรา 165 (7) ที่ใช้อยู่เดิม) ดังนั้น เมื่อผู้ออกบัตรเครดิตเป็นโจทก์ฟ้องร้องท่านเกินกว่า 2 ปี นับแต่เรามีสิทธิเรียกร้องแล้วละก็ ขอให้ท่านยกข้อต่อสู้เรื่องอายุความ ศาลก็จะยกฟ้องโจทก์ไป..... ท่านก็ไม่ต้องคดีใช้ตามที่เขาฟ้องร้องแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม เป็นหนี้ต้องชำระ... ไม่ชาตินี้ก็ชาติหน้า ว่ากันอย่างนั้นก็อย่าไปคิดถึงชาติหน้าเลยนะครับท่าน เอาเฉพาะชาตินี้ก็แล้วกัน กฎหมายกำหนดให้เจ้าหน้าที่หรือโจทก์ฟ้องลูกหนี้หรือจำเลยภายในอายุความดังกล่าวนั่นเอง เมื่อจำเลยยกเรื่องอายุความเป็นข้อต่อสู้ ศาลก็จะพิพากษายกฟ้อง โจทก์ก็จะหมดสิทธิตามที่ได้ฟ้องเรียกร้องไปก็เท่านั้นเอง ในเรื่องนี้ได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาวินิจฉัยเป็นแนวทางไว้แล้ว ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 914/2538 ข้างทำยนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 914/2538

บริษัท ไดเนอร์สคลับ โจทก์
(ประเทศไทย) จำกัด
นายโสฬส หรือ วิวัฒน์
วณิชพันธุ์ หรือ ธิรโสฬส
กับพวก จำเลย

แพ่ง รับสภาพหนี้ อายุความ ลูกหนี้ร่วม (มาตรา 193/34 (1), 193/34 (7), 295)

วิธีการพิจารณาความแพ่ง หนี้อันไม่อาจแบ่งแยกได้ ฎีกา (มาตรา 245 (1), 247)

โจทก์มีวัตถุประสงค์ให้บริการสินเชื่อแก่บุคคลทั่วไปในรูปของบัตรเครดิต โดยโจทก์ออกบัตรให้แก่สมาชิก แล้วสมาชิกสามารถนำบัตรไปซื้อสินค้าจากร้านค้าที่ตกลงรับบัตร โดยสมาชิกไม่ต้องชำระราคาสินค้าเป็นเงินสด โจทก์เป็นผู้ชำระเงินแทนสมาชิกไปก่อนแล้วจึงเรียกเก็บเงินจากสมาชิกภายหลัง และสมาชิกสามารถนำบัตรไปถอนเงินสดจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ที่ธนาคารโดยผ่านเครื่องฝากถอนเงินอัตโนมัติได้ ซึ่งสมาชิกจะต้องเสียค่าบริการให้แก่โจทก์ด้วย และโจทก์ได้เรียกเก็บค่าบริการหรือค่าธรรมเนียมรายปีด้วย โจทก์จึงเป็นผู้ค้ารับทำกรงานต่าง ๆ ให้แก่สมาชิก การที่โจทก์ชำระเงินแก่เจ้าหน้าที่ของสมาชิกแทนสมาชิกไปก่อน แล้วเรียกเก็บเงินจากสมาชิกภายหลัง เป็นการเรียกเก็บเอาค่าที่โจทก์ได้ออกเงินทดรองไป มีอายุความ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 165 (7) เดิม จำเลยทั้งสองชำระหนี้แก่โจทก์ครั้งสุดท้ายเป็นบางส่วน เป็นการรับสภาพหนี้ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงและเริ่มนับอายุความขึ้นใหม่ตั้งแต่วันดังกล่าว โจทก์ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนด 2 ปี แล้วจึงขาดอายุความ

จำเลยทั้งสองเป็นลูกหนี้ร่วม มูลความแห่งคดีเป็นการชำระหนี้ซึ่งแบ่งแยกจากกันมิได้ ประกอบกับจำเลยที่ 1 เป็นสมาชิกบัตรเครดิต จำเลยที่ 2 เป็นสมาชิกบัตรเสริมของโจทก์ สิทธิเรียกร้องต่อจำเลยทั้งสองเป็นอย่างเดียวกัน การที่จำเลยที่ 2 ยกอายุความขึ้นต่อสู้ถือว่าจำเลยที่ 1 ได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้แล้วเช่นกัน แม้จำเลยที่ 1 มิได้ฎีกา ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจพิพากษาให้มีผลถึงจำเลยที่ 1 ได้ด้วย ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 245 (1), 247

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ประกอบธุรกิจเป็นผู้ให้บริการสินเชื่อแก่บุคคลทั่วไป โดยเป็นผู้ออกบัตรเครดิตเรียกว่า “บัตรสินเชื่อไดเนอร์สคลับ” ให้แก่ผู้สมัครเข้าเป็นสมาชิกของโจทก์ สมาชิกสามารถนำบัตรดังกล่าวไปแสดงต่อบุคคลหรือนิติบุคคลหรือร้านค้าซึ่งตกลงรับบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้เพื่อซื้อสินค้าหรือใช้บริการโดยไม่ต้องชำระเงินสด โจทก์จะเป็นผู้ชำระเงินแทนสมาชิก แล้วจะเรียกเก็บเงินจากสมาชิกภายหลังเป็นรายเดือน และสมาชิกสามารถนำบัตรไปถอนเงินสดจากเครื่องฝากถอนเงินอัตโนมัติได้ด้วย โดยจะต้องเสียค่าธรรมเนียมแก่โจทก์ หากสมาชิกมีคำร้องขอต่อโจทก์ให้ผู้อื่นเข้าเป็นสมาชิกบัตรเสริม โจทก์ก็จะดำเนินการให้ ซึ่งสมาชิกบัตรเสริมมีสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับสมาชิกผู้ร้องขอทุกประการ จำเลยที่ 1 ได้ตกลงเข้าเป็นสมาชิกของโจทก์โดยตกลงจะปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น และตกลงว่าจะชำระเงินที่โจทก์ออกชำระแทนคืนแก่โจทก์ภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ระบุไว้ในแบบแจ้งยอดหนี้รายเดือน หากผิดนัดยอมชำระค่าธรรมเนียมแก่โจทก์ในอัตราร้อยละ 2 ต่อเดือน ต่อมาจำเลยที่ 1 ได้ร้องขอต่อโจทก์ให้จำเลยที่ 2 เข้าเป็นสมาชิกบัตรเสริมโดยจำเลยทั้งสองตกลงเข้าผูกพันเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์โดยยอมรับผิดร่วมกันอย่างลูกหนี้ร่วม หลังจากจำเลยทั้งสองเข้าเป็นสมาชิกแล้ว จำเลยทั้งสองได้นำบัตรที่โจทก์ออกให้ไปใช้หลายครั้ง และโจทก์ได้ชำระเงินแทนจำเลยทั้งสองทุกครั้ง โจทก์ได้ออกใบแจ้งยอดหนี้ให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้แก่โจทก์เฉพาะที่ฟ้องคดีนี้รวม 11 ฉบับ เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ตามใบแจ้งยอดหนี้ของโจทก์แล้ว จำเลยทั้งสองเพิกเฉย ปราบกฏว่า ณ วันที่ 23 มีนาคม 2530 จำเลยทั้งสองค้างชำระหนี้แก่โจทก์จำนวน 62,477.15 บาท ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 62,477.15 บาท แก่โจทก์

จำเลยที่ 1 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา

จำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 2 เป็นสมาชิกบัตรเสริมของโจทก์ โดยจำเลยที่ 2 ใช้บัตรเสริมซื้อสินค้าและใช้บริการเป็นเงิน 10,460.50 บาท เท่านั้น และได้มอบเงินจำนวนดังกล่าวให้จำเลยที่ 1 เพื่อให้จำเลยที่ 1 นำไปชำระแก่โจทก์แล้ว จำเลยที่ 2 ไม่เคยตกลงกับโจทก์ว่าจะต้องร่วมรับผิดชอบต่อโจทก์อย่างลูกหนี้ร่วมกับจำเลยที่ 1 ไม่เคยรับทราบหรือตกลงตามข้อบังคับของโจทก์ คำฟ้องของโจทก์เคลือบคลุมและขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 62,477.15 บาท แก่โจทก์

จำเลยที่ 2 อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยที่ 2 ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “คดีมีปัญหาวินิจฉัยมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะในข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ 2 ปี เพราะโจทก์เป็นผู้ค้าในการดูแลกิจการของผู้อื่นหรือรับทำกรงานต่าง ๆ เรียกเอาสินจ้างอันจะพึงได้รับในการนั้นหรือเรียกเอาค่าที่ได้ออกเงินทરรองไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 165 (7) เดิม หรือไม่ ในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาจำต้องถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยจากพยานหลักฐานในสำนวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 238 ประกอบมาตรา 247 ศาลอุทธรณ์ฟ้องข้อเท็จจริงว่า โจทก์มีวัตถุประสงค์ในการให้บริการสินเชื่อแก่บุคคลทั่วไปในรูปของบัตรเครดิตชื่อว่า “บัตรสินเชื่อไดเนออร์สคลับ” โดยโจทก์ออกบัตรให้แก่สมาชิก แล้วสมาชิกของโจทก์สามารถนำบัตรไปใช้บริการ โดยซื้อสินค้าจากร้านค้าที่ตกลงรับบัตรของโจทก์ โดยสมาชิกไม่ต้องชำระราคาสินค้าเป็นเงินสด โจทก์เป็นผู้ชำระเงินแทนสมาชิกไปก่อนแล้วจึงเรียกเก็บเงินจากสมาชิกภายหลัง และสมาชิกสามารถนำบัตรไปถอนเงินสดจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ที่ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด โดยผ่านเครื่องฝากถอนเงินอัตโนมัติของธนาคารกลุ่ม “สยามเน็ต” ซึ่งสมาชิกจะต้องเสียค่าบริการให้แก่โจทก์ด้วย เห็นว่าการให้บริการดังกล่าวแก่สมาชิกของโจทก์ โจทก์ได้เรียกเก็บค่าบริการหรือค่าธรรมเนียมรายปีด้วย โจทก์จึงเป็นผู้ค้ารับทำกรงานต่าง ๆ ให้แก่สมาชิก และการที่โจทก์ได้ชำระเงินแก่เจ้าหน้าที่ของสมาชิกแทนสมาชิกไปก่อนแล้วจึงเรียกเก็บเงินจากสมาชิกภายหลังเป็นการเรียกเอาค่าที่โจทก์ได้ออกเงินทરรองไป ดังนั้น การที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้ค้ารับทำกรงานต่าง ๆ เรียกเอาค่าที่ได้ออกเงินทરรองไป สิทธิเรียกร้องดังกล่าวจึงมีอายุความ 2 ปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 165 (7) เดิม ที่ใช้อยู่ในขณะที่โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองชำระหนี้แก่โจทก์ครั้งสุดท้ายเป็นบางส่วนเมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2530 อันเป็นการรับสภาพหนี้ต่อโจทก์ ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงและเริ่มนับอายุความขึ้นใหม่ตั้งแต่วันดังกล่าว โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2532 พันกำหนด 2 ปีแล้ว สิทธิเรียกร้องโจทก์จึงขาดอายุความ ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังขึ้น และคดีนี้จำเลยทั้งสองเป็นลูกหนี้ร่วม มูลความแห่งคดีเป็นการชำระหนี้ซึ่งแบ่งแยกจากกันมิได้ ประกอบกับจำเลยที่ 1 เป็นสมาชิกบัตรเครดิต จำเลยที่ 2 เป็นสมาชิกบัตรเสริมของโจทก์ สิทธิเรียกร้องของโจทก์ต่อจำเลยทั้งสองเป็นอย่างเดียวกัน การที่จำเลยที่ 2 ยกอายุความขึ้นต่อสู้ ถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกหนี้ร่วมได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้แล้วเช่นกันแม้จำเลยที่ 1 มิได้ฎีกา แต่เมื่อคดีของโจทก์ขาดอายุความ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจพิพากษาให้มีผลถึงจำเลยที่ 1 ได้ด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 245 (1), 247”

พิพากษากลับให้ยกฟ้อง

